

Bakom Den motvillige monarken

Deanne Rauscher tror att om svenska folket fick reda på hela sanningen om maktens män skulle Sverige pulveriseras. Varför väljer hon att gräva i det som andra gör allt för att dölja?

Text: Anna Fredriksson

Bild: Lena Katarina Johansson

Det krävs mod för att dra ner brallorna på den manliga makten och vara den som säger "Kungen är naken" när andra väljer att inte se. Mod och ilska. Deanne Rauscher har både och. I sina böcker har hon utmanat våra högsta manliga eliter. Nu senast i höstas som en av författarna till *Den motvillige monarken*. Boken som vill ge en ny bild av vår statschef genom att belysa hittills okända sidor. Hur kungens festande med "kaffeflickor" beskrivs är det som fått allra mest uppmärksamhet. Källorna har ifrågasatts, boken har betecknats som skvaller, ofta av dem som inte bemödat sig att läsa den själva.

Men redan 2004 kom Deanne Rauschers *Männen, makten, mörkläggningen* som handlar om bordellhärvan som avslöjades av Stockholmspolisen 1976. Många av kunderna tillhörde samhällets övre skikt, bland andra justitieminister Lennart Geijer. 28 år senare var poliser, politiker och prostituerade redo att berätta. Och Deanne Rauscher lyssnade. Något hon fått träning i under de många åren som socialarbetare.

Men hon kan också själv berätta. Målade bilder från olika

delar av hennes liv fyller rummet i den vackert inredda lilla lägenheten i Stockholms innerstad. Här njuter hon av att för första gången i livet bo ensam. Tidigare har hon alltid bott kollektivt tillsammans med andra, de senaste åren har hon och tidigare sambon haft familjehem.

Hon har arbetat med kriminella, med missbrukare och under en period med tvångsintagna heroinisttjejer som prostituerat sig.

– I mina många samtal med unga, trasiga flickor har jag fått fragment av historier om hur de blivit utnyttjade av personer man aldrig kunnat drömma om. Det har väckt min nyfikenhet att ta reda på om det stämmer.

Hyckleri och dubbelmoral är det hon sett när hon börjat gräva. Hon blir upprörd över att ensamstående mammor som jobbar som undersköterskor och knappt har råd att leva ska finansiera kungahuset med sina skatter.

– De här vidriga maktfullkomliga männen som tror att de är osårbara och utnyttjar unga flickor. Dessutom har flickorna berättat hur de blivit hotade av SÄPO till tystnad. Svin som rumlar runt i sänghalmen och låter det finansieras av skattepengar. Cirklarna utanför – där alla vet och underhåller det hela. Allt i glansen av en låtsaskung. Jag får lust att kräkas.

Men det finns ett motstånd i samhället mot att ta till sig hur de som ska företräda oss beter sig, anser Deanne. Kanske har vi alla en gemensam dröm om att de ska vara goda, menar hon.

– I *Makten, männen, mörkläggningen* uteslöt jag att skriva om Palmes inblandning, den var en chock för mig. Att han ljög är ett historiskt faktum nu. Jag blev avrådd från att ta med det – det var så att folk inte skulle kunna ta in det.

Bokens researchperiod sammanföll med att Deanne Rauscher gick i samtalsterapi. En lycklig slump eftersom arbetet väckte mycket hos henne själv. Tankar om dolda agendor, vad som hände under täcket i dubbel bemärkelse.

– Det var som att öppna luckan till en kloak.

Men hon tycker det varit ännu värre med den aktuella boken om

kung Carl XVI Gustaf.

– Här finns direkta kopplingar mellan kriminella och kungens allra bästa vänner. Ändå har vi bara skummat på ytan. Att gå till botten – jag tror inte det är möjligt. Om svenska folket fick reda på sanningen då skulle Sverige pulveriseras.

En kung, en monark har ett skimmer runt sig. Mäktiga män har alltid varit sexigt, en möjlighet att få ett bättre liv. Vilken ung och osäker tjej skulle tacka nej till att sola sig i glansen. Om så bara för en stund få känna att hon duger. Deanne Rauscher var själv en förortsunge som drömde om ett annat liv.

– Min bakgrund har spelat jättestor roll för det jag gör, jag har kunnat identifiera mig med många av de här flickornas äventyr. Fast jag sökte mig till andra världar, mer intellektuella.

När hennes mamma skilde sig från hennes sociala pappa var hon tio år och hade tre yngre halvsyskon.

– Han var en riktigt underbar, sträng men rättvis pappa. Mamma var inte lika stark. Med pappa försvann allt som berikade mitt liv. Det blev så fattigt allting. Då beslutade jag mig för att bestämma över mitt eget liv.

Hon var inte lätt att ha att göra med för sin mamma som hotade med fosterhem, Deanne såg det istället som en möjlighet och sa att det skulle hon gärna vilja. Så hamnade hon som ensamt barn hos ett par utanför Västerås. Hon fick spela piano, gå på gymnastik, hade en egen cykel. En dag sa hon att hon gärna skulle vilja börja rida. "När du blir 18 kan du få en häst", sa fosterföräldrarna. Då gick tidsperspektiven upp för den lilla flickan och längtan efter hemma och mamma blev för stark. Efter ett år var hon tillbaka i Stockholmsförorten.

– Hade jag varit kvar utanför Västerås hade det inte blivit någon fajt, inga böcker.

Väl hemma blev hon mods, hängde på klubbar i Gamla stan och köpte Preludintabletter på Mariatorget. En form av amfetamin som bland annat användes som bantningspiller. Till slut blev hon rädd för sitt eget beteende.

– Jag var 14 år och kontaktade min barnavårdsman, sa att jag ville komma bort, till en annan miljö.

Den nya miljön blev en internatskola i Småland, sista året på högstadiet gick hon på en privatskola i Stockholm.

– Mamma fick ta avgiften på avbetalning, men den blev nog aldrig betald.

Deanne jobbade som kassörska alla helger och lov, köpte sina egna kläder. Kontakten med pappan var sporadisk, även om han brydde sig mer om henne än om sina biologiska barn.

– Det var sorgligt men jag var hans prinsessa, för vi kunde kommunicera. Han var väldigt attraktiv, notoriskt otrogen, kanske har det också triggat mig. Jag fick följa med mamma och spionera på honom på spårvagnen.

– Det är egentligen inte så konstigt att jag "valt" det ämne jag gjort med tanke på den bakgrunden. Det har varit lätt för mig att identifiera mig med kvinnorna och barnen till de här männen. Naturligtvis har det varit en del av drivkraften.

Så blev hon gravid som 19-åring. Den som hon hade velat skulle vara barnets pappa körde ihjäl sig när han var på väg till henne.

Barnet blev ett sätt att hålla kvar kärleken. Nu mådde Deanne inte alls bra, hon försökte ta sitt liv, och hamnade på sjukhus. Pappa besökte henne flera gånger men klippte sedan banden. Hon jagade honom i åratal och fick till slut till en uppgörelse.

– Fast jag velat säga att jag längtade efter honom var jag iskall för att överhuvudtaget hålla ihop.

Nu har de kontakt igen, och har försonats.

Då när hon väntade sitt första barn sa läkarna att hon hade en psykos. De ville låsa in och medicinera henne, men hon tog kontakt med en advokat.

– De ville få kontroll över mig. Jag var övervakad en vecka men det kändes som ett år. Problemet var att jag alltid längtade efter vuxen vägledning, men inte fick det. Jag ville däremot inte att någon skulle bestämma över mig.

Vägledning har hon själv istället fått ge i rollen som

fostermamma. Hon blev övertalad att bli familjehem för flickor när hon slutade jobba på institution. Egentligen ville hon inte, hon var trött på socialt arbete efter att ha jobbat med kriminella killar.

– Samtidigt är jag pojkmamma och har stått på blåsiga fotbollsplaner med en dröm om att också stå i en balettsal. Så fick jag min första prinsessa. Att bo ihop med unga flickor innebar ett nytt sätt att tänka, ett nytt språk. Det var berikande.

Flickorna beskriver henne som sträng men på ett rättvist och kärleksfullt sätt, säger hon. På samma sätt som hon själv beskriver sin pappa.

Den äldste sonen hade vid det här laget flyttat hemifrån, den yngste var 15 år.

– Den äldste har fått konkurrera med andra barn jag ansvarat för genom åren. Jag hade tagit mer hänsyn till hans behov om jag skulle göra om vårt liv tillsammans. Det är sådant man får försöka kompensera.

Familjehemmet i Nora som hon stått för tillsammans med sin expartner är nu under avveckling men det sker inte fortare än att de två flickor som fortfarande bor där klarar att stå på egna ben.

– Många av ungarna får man väldigt starka band till.

Ett femtontal har hon tagit emot under åren som gått. Hon skrev till alla efter kungaboken så att de visste vad som hände. Och många har blivit uppringda av en kvinna som säger att hon är kungavän och som letar efter sådant som kan misskreditera Deanne Rauscher. Kvinnan har anmält Deanne och hennes familjehemspartner till Socialstyrelsen. Samtidigt pågår också en smutskastningskampanj mot Deanne på Flashback, ett anonymt internetforum där det finns trådar om i princip allt och alla. Ironiskt nog var det just på Flashback som hon själv började sin research inför boken om kungen.

– Men jag blir taggad av smutskastning. Jag kan stå för allt jag gjort i livet. Jag är inte orolig eller rädd. Själva offentlighöret av allt vi grävt fram fungerar som ett

skydd. Vi fick sista hotet strax innan publiceringen. Hennes många kontakter med socialtjänsten genom åren gör också att hon har ett transparent liv. Att bli utredd inför varje placering har blivit en livsstil.

Nu jobbar hon med en ny bok. Det finns flera möjliga scenarier, men att det ska fortsätta handla om män och makt, det verkar klart.

– Jag har min specialitet och det gör att jag hela tiden får spår.

Egentligen skulle hon vilja dokumentera svenskbygderna runt om i världen. Eller kanske jobba ideellt i tredje världen, eller göra dokumentärfilm.

– Eftersom jag simmat i en dypöl, känner jag ett visst behov av åka till ett kloster i Tibet. Möta det stora i allting. Renas.

[Anna Fredriksson](#)

Läs vidare:

Den motvillige monarken, Thomas Sjöberg, Deanne Rauscher, Tove Meyer, Lind & Co förlag, Stockholm 2010.

Männen, makten, mörkläggningen, Deanne Rauscher & Janne Mattsson, Vertigo förlag, Stockholm 2004.